

Агата Кристи

Отвлеченият министър-
председател

Сега, когато войната и проблемите, свързани с нея, са вече минало, смятам, че мога спокойно, без каквото и да е риск, да разкрия на света ролята, която приятелят ми Поаро изигра в момент на национална криза. Тайната бе добре запазена. И най-малък слух за това не е стигнал до ушите на журналистите. Необходимостта от секретност вече не съществува и смятам, че е справедливо Англия да знае какво дължи на моя чудат, нисичък приятел, чийто превъзходен ум така умело отклони голяма катастрофа.

Една вечер (няма да определям точната дата; достатъчно е да спомена, че беше по времето, когато призивът „Примирие“ не слизаше от устата на враговете на Англия) двамата с моя приятел седяхме в неговата стая. Бяха ме освободили от армията, за да възстановя здравето си, и почти всяка вечер се отбивах у Поаро, да ми разкаже интересните случаи, с които се занимаваше.

Тази вечер се канех да обсъдя с него сензацията на деня – опита за покушение над мистър Дейвид Макадам, министър-председател на Англия. Явно бе, че съобщението във вестника бе минало през строга цензура. Не бяха дадени никакви подробности, освен че министър-председателят се е спасил като по чудо, куршумът одраскал само бузата му.

Смятах, че нашата полиция е била срамно небрежна, щом е допуснала такова посегателство. Добре разбирах, че немските агенти в Англия биха дали много за постигането на успех в тази операция. „Борещия се Мак“, както го наричаха привържениците на неговата партия, упорито и недвусмислено се съпротивляваше на призивите за примирие, които така широко се бяха разпространили.

Той бе нещо повече от министър-председател на Англия, той бе самата Англия; отстраняването му от неговата сфера на влияние би било парализиращ и съкрушителен за Британия удар.

Поаро чистеше един сив костюм с мъничка гъба. Няма на света конте като Еркюл Поаро. Спретнатостта и редът бяха негова страст. Докато миризмата на бензин се носеше във въздуха, той бе неспособен да ми обърне внимание.

– След миг ще бъда на ваше разположение, приятелю. Само да приключа. Мазно петно... нещо лошо... почитвам го... ето така! – Той размахна гъбичката си.

Усмяхнах се и запалих цигара.

– Нещо интересно? – попитах след една-две минути.

– Помагам на... една чистачка, както ги наричат у вас, да открие съпруга си. Трудна работа. Нужен е такт. Защото имам някакво чувство,

че когато мъжът бъде намерен, няма да му е приятно. Ще призная, че лично аз му съчувствам. Бил е разумен, като се е загубил.

Засмях се.

– Най-после! Мазното петно изчезна. На ваше разположение съм.

– Питам, какво мислите за опита за покушение над Макадам?

– *Enfantillage*¹ – отвърна веднага Поаро. – Човек едва ли би го приел като сериозно. Да стрелят с пушка – че как ще успеят? Това е остаряла работа.

– Този път за малко да успеят – напомних му аз.

Поаро разтърси нетърпеливо глава. Тъкмо щеше да отговори, когато хазайката му надникна през вратата и съобщи, че долу чакат двама джентълмени, които искат да го видят.

– Не си казаха имената, сър, но твърдят, че било много важно.

– Поканете ги да се качат – поръча Поаро, като в същото време внимателно сгъваше сивите си панталони.

След няколко минути двамата посетители бяха въведени и сърцето ми подскочи, тъй като в лицето на първия познах самия лорд Естър, председател на камарата на общините; придружаваше го мистър Бърнърд Додж, член на Военния съвет и доколкото знам, близък приятел на министър председателя.

– Мосьо Поаро? – попита лорд Естър. Приятелят ми кимна. Високопоставеният мъж ме погледна и се поколеба. – Въпросът ми е частен.

– Можете спокойно да говорите пред капитан Хейстингз – успокои го моят приятел, кимвайки ми да остана. – Не е много надарен, но отговарям за дискретността му.

Лорд Естър все още се колебаеше, но мистър Додж се намеси рязко:

– Е, хайде да не говорим със заобикалки. Доколкото разбирам, няма да мине много време и цяла Англия ще разбере затрудненото положение, в което ще се озовем скоро.

– Моля, седнете, господа – любезно ги покани Поаро. – Не бихте ли седнали в креслото, милорд?

Лорд Естър леко се сепна.

– Вие ме познавате?

Поаро се усмихна.

– Разбира се. Чета илюстрираните вестници, как бих могъл да не ви познавам?

---

1. Детинщина (фр.). – Б. пр.

– Мосьо Поаро, дошъл съм да се посъветвам с вас по въпрос, чието спешно разрешаване е от жизнено значение. И моля за абсолютна дискретност.

– Имате думата на Еркюл Поаро, нищо повече не мога да ви кажа – заяви надутото приятелят ми.

– Касае се за министър-председателя. В голяма тревога сме.

– Направо сме в безизходица – намеси се мистър Додж.

– В такъв случай раната е сериозна – обадох се аз.

– Каква рана?

– От куршума.

– О, това ли? – възкликна презрително мистър Додж. – То е стара история.

– Както забеляза моят колега – продължи лорд Естър, – тази история вече е приключена. За щастие не успяха. Бих искал да мога да кажа същото и за второто покушение.

– Значи, е имало и второ покушение?

– Да, макар и от друго естество. Мосьо Поаро, министър-председателят е изчезнал.

– Какво?

– Отвлечен е.

– Невъзможно! – извиках изумен.

Поаро ми хвърли унищожителен поглед, с който ми даде да разбере, че трябва да си държа езика зад зъбите.

– За съжаление, макар да изглежда невъзможно, е съвсем вярно – продължи лордът.

Поаро погледна мистър Додж.

– Мосьо, преди малко казахте, че времето е всичко. Какво имате пред вид?

Двамата мъже се спогледаха и лорд Естър добави:

– Сигурно сте чули, мосьо Поаро, за предстоящата конференция на съюзниците.

Приятелят ми кимна.

– По понятни причини подробности за мястото и времето на провеждането ѝ не са публикувани. Но макар датата да не е съобщена във вестниците, в дипломатическите кръгове, разбира се, е известна. Конференцията ще се състои утре, четвъртък, вечерта в двореца Версай. Сега разбирате ужасната сериозност на положението. Няма да скрия от вас, че присъствието на министър-председателя там е от жизнена необходимост. Призивът за примирие, подет и поддържан от агентите на

Германия в нашите среди, се е засилил. Всеобщо мнение е, че силната личност на министър-председателя ще даде поврат на конференцията. Отсъствието му може да има много сериозни последици – навярно преждевременен или катастрофален мир. А няма кого да изпратим вместо него. Той единствено може да представи Англия.

Лицето на Поаро бе станало много сериозно.

– В такъв случай вие считате отвличането на министър-председателя направо за опит да се отстрани той от конференцията?

– Повече от сигурен съм. Всъщност той бе на път за Франция, когато това се случи.

– А кога ще се състои конференцията?

– Утре в девет вечерта.

Поаро извади от джоба си огромен часовник.

– Сега е девет без четвърт.

– Двайсет и четири часа – замислено забеляза мистър Додж.

– И петнайсет минути – поправи го Поаро. – Не забравяйте, този четвърт час, мосьо, може да се окаже полезен. Сега подробностите – хищението във Франция ли стана или в Англия?

– Във Франция. Мистър Макадам замина за Франция тази сутрин. Трябваше да прекара нощта в дома на главнокомандувачия и утре да продължи за Париж. Бе превозен през Ламанш от патрулен кораб. В Булон го посрещнала кола, изпратена от началник-щоба, и един от адютантите на главнокомандувачия.

– Eh bien?

– Потеглили от Булон..., но изобщо не пристигнали.

– Как?

– Мосьо Поаро, това не е била редовната кола; и колата, и адютантът били фалшиви. Истинската кола била намерена в страничен път, а адютантът – със здраво запушена уста и вързан.

– А фалшивата кола?

– Все още не е заловена.

Поаро нетърпеливо махна с ръка.

– Невероятно! Сигурно няма да се изплъзне от внимание за дълго.

– Така мислехме и ние. Струваше ни се, че е само въпрос на щателно претърсване. В тази част на Франция е обявено военно положение. Бяхме убедени, че колата не може да остане дълго време незабелязана. Френската полиция и нашите хора от Скотлънд ярд заедно с военните напрягат всички сили. Невероятно е, както сам казахте, но засега нищо не е открито.

В този момент някой почука на вратата. Влезе млад офицер и връчи на лорд Естър плик, покрит целият с печати.

– Направо от Франция, сър. Донесох го тук, както наредихте.

Министърът нетърпеливо разкъса плика и възкликна. Офицерът се оттегли.

– Най-сетне новини! Тази телеграма току-що е дешифрирана. Открили са втората кола, а също и секретаря Даниълз, упоен с хлороформ, вързан и със запушена уста, в една изоставена ферма, близо до К. Нищо не си спомня, освен че някой изотзад затиснал устата и носа му с нещо и той се опитал да се освободи. Полицията е убедена в достоверността на думите му.

– И нищо друго ли не са намерили?

– Не.

– И трупа на министър-председателя? В такъв случай има още надежда. Но все пак е странно. Защо, след като са се опитали тази сутрин да го застрелят, сега си създават толкова грижи да го запазят жив?

Додж поклати глава.

– Едно нещо е съвсем сигурно. Решени са на всяка цена да му попречат да присъства на конференцията.

– Ако това е в границите на човешките възможности, министър-председателят ще присъства. Дано само не е твърде късно. Сега, госпо-да, разкажете ми всичко отначало. Трябва да знам също и за тази история с покушението.

– Миналата нощ министър-председателят, придружен от един от секретарите си, капитан Даниълз...

– Същият, който го е придружил във Франция ли?

– Да. Както казах, те отидоха с кола до Уинзър, където министър-председателят имаше среща. Рано тази сутрин той се е връщал в града и по пътя бе направен опит за покушение.

– Един момент, ако обичате. Кой е този капитан Даниълз? Имате ли досието му?

Лорд Естър се усмихна.

– Мислех си, че ще ме попитате. Не знаем много за него. Не е от известно семейство. Служил е в английската армия и е извънредно способен секретар, тъй като е изключително надарен лингвист. Мисля, че говори седем езика. Ето защо и министър-председателят го избра да го придружи във Франция.

– Има ли роднини в Англия?

– Две лели. Мисиз Евърард, която живее в Хемпстед, и мис

Даниълз, тя пък живее до Аскът.

– Аскът ли? Това не е ли близо до Уинзър?

– Не сме пренебрегнали тази подробност, но тя няма да доведе доникъде.

– В такъв случай смятате, че капитан Даниълз е извън подозрение?

В, отговора на лорд Естър се долови горчивина:

– Не, мосьо Поаро. В наши дни бих се поколебал, преди да кажа за когото и да било, че е извън подозрение.

– Très bien! Разбирам, милорд, че министър-председателят е бил заобиколен с бдителна полицейска охрана, която е, трябвало да предотврати всяко нападение.

Лорд Естър кимна.

– Точно така. Друга кола с детективи в цивилни дрехи следвала отблизо колата на министър-председателя. Мистър Макадам не знаеше нищо за тези предпазни мерки. Той самият бе много смел човек и би ги отпратил. Но естествено полицията от своя страна взе мерки. В действителност шофьорът на премиера, О'Мърфи, е човек от криминалния отдел на Скотлънд ярд.

– О'Мърфи? Това не е ли ирландско име?

– Да, ирландец е.

– От коя част на Ирландия?

– Мисля, от Каунти Клер.

– Tiens!² Но продължете, милорд.

– Колата тръгва за Лондон. Тя е затворена. Той седи вътре с капитан Даниълз. Както обикновено втората кола ги следва. Но за нещастие по неизвестни причини колата на министър-председателя се отклонява от главния път...

– След един завой на пътя ли? – прекъсна го Поаро.

– Да..., но откъде знаете?

– О, c'est evident!³ По-нататък!

– Неизвестно по каква причина – продължи лорд Естър – колата на премиера напуска главния път. Полицейската кола, без да подозира за отклонението, продължава по шосето. Съвсем скоро колата на министър-председателя бива спряна на пустия път от група маскирани мъже. Шофьорът...

– Смелият О'Мърфи – промърмори замислено Поаро.

---

2. Гледай ти! (фр.) – Б. пр.

3. Това е ясно (фр.) – Б. пр.

– Изненадан, шофьорът удря спирачките. Министър-председателят подава глава през прозореца. В този миг се чува изстрел, следва втори. Първият куршум го одрасква по бузата, а вторият, за щастие, минава встрани. Разбрал опасността, шофьорът внезапно потегля и разпръсква групата.

– Едва са се отървали – възкликнах и потръпнах.

– Мистър Макадам отказал да се вдига шум за леката рана, която получил. Заявил, че е само драскотина. В местната болница почистили и превързали раната, той, разбира се, не казал кой е. После, както бе запланирано, потеглили към Черинг крос, където ги чакал специален влак за Дувър, капитан Даниълз накратко докладвал за случилото се на разтревожените полицаи и отпътували за Франция. В Дувър той се качил на борда на кораба, който го чакал. А в Булон, както знаете, мнимата кола с английското знаме и всички останали подробности го очаквала.

– Това ли е всичко, което имате да ми кажете?

– Това е всичко.

– Да сте изпуснали някои подробности, милорд?

– Да, има още нещо доста странно.

– Какво именно?

– Колата на министър-председателя не се е прибрала, след като го е оставила в Черинг крос. Полицейските власти искали да разпитат О'Мърфи и веднага започнали разследване. Колата бе намерена спряна пред някакъв отворителен малък ресторант в Сохо, който е известен като място за срещи на немските агенти.

– А шофьорът?

– Никъде не можах да го намерят. Той също изчезна.

– Така – замислено каза Поаро. – Налице са две изчезвания: на министър-председателя – във Франция, и на О'Мърфи – в Лондон.

Той втрънчено гледаше лорд Естър, който махна отчаяно с ръка.

– Единственото, в което мога да ви уверя, мосьо Поаро, е, че ако вчера някой ми беше казал, че О'Мърфи е предател, щях да му се изсмея в лицето.

– А днес?

– Днес не знам какво да мисля.

Поаро кимна мрачно. Той отново погледна огромния си старомоден джобен часовник.

– Господа, да разбирам ли, че ми давате карт бланш – във всяко отношение, искам да кажа? Трябва да ми се осигури възможност да отивам където поискам и както поискам.

– Напълно. След час за Дувър тръгва специален влак с още служители от Скотланд ярд. Ще ви придружават офицер от армията и човек от криминалния отдел, които ще са на ваше разположение за всичко. Това достатъчно ли е?

– Съвсем достатъчно. Още един въпрос, преди да тръгнете, господа. Какво ви накара да дойдете при мен? Аз съм непознат и малко известен във вашия грамаден Лондон.

– Издирихме ви по спешната препоръка и желание на много виден ваш сънародник.

– Comment?⁴ Моят стар приятел префекта?...

Лорд Естър поклати глава.

– По-високостоящ от префекта. Човек, чиято дума някога бе закон в Белгия – и отново ще бъде! В това Англия се заклева!

Поаро направи с ръка драматичен жест.

– Амин! О, но моят шеф не забравя... Господа, аз, Еркюл Поаро, ще ви служа вярно. Дано само небето ни помогне да не бъде късно. Но е тъмно... тъмно... не виждам!

– Е, Поаро – извиках нетърпеливо, щом вратата се затвори зад министрите, – какво мислите?

Приятелят ми вече бързо подреждаше едно малко куфарче. Той поклати замислено глава.

– Не зная какво да мисля. Мозъчните клетки ми изневериха.

– Защо, както казахте, ще го отвличат, след като удар по главата ще свърши чудесна работа? – размишлявах аз.

– Ще ме извините, но не казах точно това. Безсъмнено тяхната цел е била именно да го отвлекат.

– Но защо?

– Защото несигурността поражда паника. Това е едната причина. Смъртта на министър-председателя би била страшна катастрофа, но би трябвало да се посрещне. А сега всичко се парализира. Ще се появи ли отново министър-председателят, или не? Жив ли е или мъртъв? Никой не знае и докато не знаят, нищо определено не може да се направи. И, както ви казах, несигурността води до паника, а за това се борят дойчовците. В такъв случай, ако похитителите го държат скрит някъде, те имат преимущество да се споразумеят с двете страни. Немското правителство по принцип не плаща лесно, но няма съмнение, че в случай като този може да бъде заставено да отпусне значителна сума. И трето, не

---

4. Как (фр.). – Б. пр.

поемат никакъв риск да се изправят пред бесилката. О, съвсем определено целта им е била да го отвлекат.

– Ако това е така, защо ще се опитват първо да го застрелят?

Поаро гневно махна с ръка.

– Е, точно това не разбирам. Това е необяснимо – глупаво! Организирали са цялата работа (и много добре при това) за отвлечането, после рискуват всичко със съвсем мелодраматично нападение, достойно за екрана. Почти ми е невъзможно да повярвам в тази история за банда маскирани мъже, действащи на не повече от двайсет километра от Лондон.

– Може би са две съвсем отделни, независими едно от друго нападения, които случайно съвпадат – предположих аз.

– О, не, не е възможно чак такова съвпадение. И после кой е предаателят? Трябва да има предател, в първото поне. Но кой е – Даниълз или О'Мърфи? Трябва да е бил един от двамата, иначе защо колата ще се отклони от главния път? Не можем да предположим, че министър-председателят ще насърчи собственото си покушение. О'Мърфи на своя глава ли се е отклонил от пътя, или Даниълз му е наредил?

– Сигурно е било дело на О'Мърфи.

– Да, защото, ако беше на Даниълз, министър-председателят щеше да чуе заповедта и да попита за причината. Но, общо взето, в тази история има твърде много въпроси „защо“ и те си противоречат. Ако О'Мърфи е честен човек, защо ще напуска главния път? Но ако е предател, защо ще подкара колата отново, след като са дадени само два изстрела – от което следва, че по всяка вероятност е искал да спаси живота на министър-председателя. А и защо, ако беше честен, веднага след като напуска Черинг крос, се отправя към място, което е известно като сборище на немски шпиони?

– Лоша работа – отбелязах аз.

– Нека огледаме случая методично. Какви „за“ и „против“ имаме за тези двамата. Да вземем първо О'Мърфи. Против: подозрително е отклоняването от главния път; ирландец от Каунти Клер изчезва по много очебиен начин. За бързината, с която подкарва колата и спасява живота на министър-председателя; човек на Скотлънд ярд и по поста, който заема, можем да заключим, че е детектив, на когото са се доверявали. А сега Даниълз. За него няма много против, освен факта, че нищо не се знае за произхода му и говори твърде много езици за един англичанин. (Простете ми, топ аті, но като лингвисти вие сте отчайващи!) За: фактът, че бе намерен упоен, завързан и със запушена уста, от което обаче не личи дали е имал нещо общо с нападателите.

– Би могъл и сам да се върже и да си запуши устата, за да отклони подозрението.

Поаро тръсна глава:

– Френската полиция не прави подобни грешки. Освен това той е постигнал целта си. И щом министър-председателят благополучно е отвлечен и скрит, за него е безпредметно да остава. Съучастниците му, разбира се, биха могли да го завържат и да му запушат устата, но не виждам каква цел биха преследвали. Сега вече той няма да е от някаква полза за тях, защото, докато не се изяснят обстоятелствата около министър-председателя, той ще бъде под строго наблюдение.

– Може би се е надявал да насочи полицията по лъжливи следи?

– Тогава защо не го е направил? Казал само, че нещо притиснало носа и устата му и не помни нищо повече. Тук няма лъжлива следа. Звучи забележително правдиво.

– Добре – обадох се аз, поглеждайки към часовника. – Мисля, че трябва да тръгваме за гарата. Може би ще откриете повече следи във Франция.

– Вероятно, mon ami, но се съмнявам. Все още не ми се вярва министър-председателят да не бъде открит в това ограничено пространство, където укриването му трябва да е страшно трудно. Ако военните и полицията и на двете държави не са го открили, как бих могъл аз да направя това?

На Черинг крос ни посрещна мистър Додж.

– Това е детективът Барнз от Скотланд ярд и майор Нормън. Те ще бъдат изцяло на ваше разположение. Желая ви успех. Работата е трудна, но все още имам надежда. Време е за тръгване. – И министърът бързо се отдалечи.

Заговорихме с майор Нормън за незначителни неща. В центъра на малка група мъже на платформата познах дребен мъж, който разговаряше с висок, рус човек. Това бе старият приятел на Поаро – инспекторът-детектив Джап, който минаваше за един от най-добрите служители на Скотланд ярд. Той се приближи и весело поздрави приятеля ми.

– Чух, че вие също сте в това разследване. Сериозна работа. Досега сигурно вече са изчезнали със стоката си. Но не вярвам да могат дълго време да го крият. Нашите хора претърсват Франция до последното ъгълче. Французите също. Все си мисля, че вече е въпрос на часове.

– Ако все още е жив – забеляза мрачно високият детектив.

Лицето на Джап посърна.

– Да... Но аз имам чувството, че е жив и здрав.

Поаро кимна.

– Да, да, жив е. Но дали ще бъде открит навреме? И аз като вас не вярвам, че може да бъде укрит за дълго.

Чу се свирката и ние се струпахме в пулмановия вагон⁵. После с бавен, нерешителен тласък влакът напусна гарата.

Пътуването бе необикновено. Хората на Скотлънд ярд се събраха накуп. Разгънати бяха карти на Северна Франция и неспокойни показалци посочваха линиите на пътищата и селищата. Всеки имаше своя теория. Поаро не прояви обичайната си бързивост, седеше загледан пред себе си, а на лицето му имаше изражение, което много ми напомняше израза на недоумяващо дете. Аз разговарях с Нормън, който се оказа много забавен човек. Когато пристигнахме в Дувър, държането на Поаро започна много да ме забавлява. Щом се качихме на кораба, дребният човек се вкопчи отчаяно в ръката ми. Вятърът духаше с пълна сила.

– Mon Dieu – мърмореше той. – Това е ужасно.

– Смелост, Поаро! – извиках аз. – Ще успеете. Ще го намерите. Сигурен съм.

– А, mon ami, погрешно ме разбрахте. Измъчва ме това противно море. Mal de mer е ужасно страдание.

– 0-0 – възкликнах, малко разочарован. Усетихме първия тласък на машините, Поаро простена и затвори очи.

– Майор Нормън има карта на Северна Франция, искате ли да я разгледате?

Поаро поклати глава нетърпеливо.

– Не! Не! Оставете ме, приятелю! Не разбирате ли, че за да мислиш, стомахът и мозъкът ти трябва да бъдат в хармония. Лавергие има чудесен метод за предотвратяване на морската болест. Бавно вдишваш и издишваш, като обръщаш глава отляво надясно, и между всеки дъх броиш до шест.

Оставих го да прави гимнастическите си упражнения и се качих на палубата.

Когато бавно приближихме Булонското пристанище, Поаро се появи спретнат и усмихнат и шепнешком ми съобщи, че системата на Лавергие имала удивителен успех.

Показалецът на Джап все още следеше въображаеми пътища по картата.

– Глупости! Колата е тръгнала от Булон... тук са се отклонили.

---

5. Пътнически вагон, подходящо обзаведен за дълго пътуване. – Б. пр.

Според мен са прехвърлили министър-председателя в друга кола. Разбирате ли?

– Смятам – обади се високият детектив – да се отправя към пристанищата. По всяка вероятност са го укрили на борда на някой кораб.

Джап тръсна глава.

– Прекалено очевидно. Веднага бе дадена заповед да се затворят всички пристанища.

Зазоряваше се, когато слезнахме на сушата. Майор Нормън докосна ръката на Поаро.

– Сър, тук ви чака военна кола.

– Благодаря ви, мосьо. Но нямам намерение да напускам Булон засега.

– Какво?

– Не, ще влезем в ей този хотел на кея.

Той подкрепи думите си с дела, поиска стая и му бе дадена. Объркани, без да разбираме нищо, ние тримата го последвахме.

Той ни хвърли бърз поглед.

– Добрият детектив не работи така, нали? Разбирам какво мислите. Той трябва да е пълен с енергия. Да се шура насам-натам. Да се просне на прашния път и да търси следи от автомобилни гуми с лупа. Да събира фасове, паднал кибрит. Такава е вашата представа, нали? – Очите му гледаха предизвикателно. – Но аз, Еркюл Поаро, ви казвам, че не е така. Истинското решение е тук, вътре! – И той се чукна по челото. – Нямаше нужда да напускам Лондон. Същата работа щях да свърша, ако спокойно си бях седял в къщи. Единственото, което е от значение, са сивите клетки вътре. Тайно и мълчаливо те играят своята роля, докато изведнъж ще поискам карта и ще сложа пръст на някое място и ще кажа – министър-председателят е тук. Така е! С последователност и логика човек може да постигне всичко! Това безумно втурване към Франция бе грешка – също като детинска игра на криеница. Но сега, макар може би да е твърде късно, ще се заема с работата както трябва, отвътре. Тишина, приятели, моля ви.

В продължение на цели пет часа дребният мъж седя неподвижно, примижавайки с клепачи като котарак, зелените му очи проблясваха и ставаха все по-зелени и по-зелени. Човекът от Скотлънд ярд се дърлеше с явно презрение. Майор Норман бе отегчен и нетърпелив, а за мен времето течеше доста бавно.

Най-накрая станах и колкото се може по-тихо се отправих към прозореца. Цялата работа започна да прилича на фарс. Тайно се безпокоях

за приятеля си. Ако се провалеше, бих предпочел да бъде поне по малко комичен начин. Разсеяно наблюдавах стоящия на кея кораб, ежедневно превозващ отиващите в отпуск британски войници от Франция към родината, който бълваше нагоре стълбове дим. Неочаквано гласът на Поаро се разнесе близо до мен и ме стресна:

– Mes amis, да тръгваме!

Обърнах се. Приятелят ми се бе преобразил до неузнаваемост. Очите му блестяха от възбуждане, а гърдният му кош се бе издул до краен предел.

– Какъв глупав съм бил, приятели! Но най-накрая пред очите ми е ясно.

Майор Нормън бързо тръгна към вратата.

– Ще поръчам колата.

– Няма нужда. Няма да я използвам. Слава богу, вятърът утихна.

– Искате да кажете, че ще ходите пеша ли, сър?

– Не, мой млади приятелю. Не съм свети Петър. Предпочитам да прекося морето с кораб.

– Да прекосите морето ли?

– Да. Който иска да използва логиката като метод, трябва да започне от началото. А тази история започва в Англия. Следователно се връщаме в Англия.

В три часа отново стояхме на перона на Черинг крос. Поаро оставаше глух за всичките ни възражения, като повтаряше отново и отново, че да се върне от началото, съвсем не означава загуба на време, а е единственият верен път. Докато пътувахме обратно, той бе поговорил тихо с Нормън, който пък от своя страна бе изпратил от Дувър куп телеграми.

Благодарение на специалните пропуски, които Нормън показваше, изминахме разстоянието за рекордно кратко време. Голяма полицейска кола с няколко цивилни ни чакаше в Лондон и единият от тях подаде на приятеля ми напечатан на пишеща машина лист хартия. На въпросителния ми поглед Поаро отговори:

– Списък на болниците в определен радиус западно от Лондон. Телеграфирах за това от Дувър.

Бързо профучахме по лондонските улици. Преминахме Бат роуд, пресякохме Хемърсмит, Чизик и Брентфърд. Започнах да разбирам каква е целта ни. През Уинзър към Аскът. Сърцето ми се разтуптя. В Аскът живееше една от лелите на Даниълз. Значи – него преследвахме, а не О'Мърфи.

Спряхме точно пред портата на спретнатата вила. Поаро скочи и

позвъни. Видях как гримаса на объркване помрачи сияещото му лице. Ясно, че не бе доволен. Отговориха на звъненето. Въведоха го вътре. След няколко минути той отново се появи, качи се в колата и рязко тръсна глава. Надеждите ми започнаха да гаснат. Беше вече 16:30. Дори да откриеше някакви доказателства за вината на Даниълз, какво полза, ако не можеше да изтръгне от някой точното място във Франция, където укриваха министър-председателя.

Непрекъснато спирахме по пътя обратно към Лондон. Многократно се отбивахме от шосето и от време на време спирахме пред някоя малка сграда и никак не ми бе трудно да се досетя, че това са местни болници. Поаро оставаше само по няколко минути вътре, но след всяко спиране лъчезарната му увереност все повече се възвръщаше. Прошепна нещо на Нормън, на което последният отговори:

– Ако завиете наляво, ще ги видите да чакат край моста.

Завихме по страничен път и в припадащия мрак различих втора кола, която чакаше встрани от пътя. Вътре имаше двама цивилни. Поаро слезе, поговори с тях, след което потеглихме в северна посока, а втората кола ни следваше отблизо.

Пътувахме известно време, като целта ни очевидно беше една от северните покрайнини на Лондон. Най-накрая спряхме пред висока сграда, разположена навътре от пътя сред свой собствен двор.

Ние с Нормън останахме в колата. Поаро и един от детективите се приближиха до вратата и позвъниха. Спретната прислужничка отвори. Заговори детективът:

– Аз съм от полицията и имам заповед за обиск на тази къща.

Момичето тихо извика и зад нея в предверието се появи висока хубава жена на средна възраст.

– Затвори, Едит. Това сигурно са крадци.

Но Поаро бързо подпря вратата с крак и в същия миг наду една свирка. Другите детективи се спуснаха и нахълтаха в къщата, като затвориха вратата зад себе си.

Проклинайки принудителното си бездействие, ние с Нормън чакахме близо пет минути. Най-накрая вратата се отвори и детективите излезнаха, заобиколили трима задържани – една жена и двама мъже. Жената и единият от мъжете настанаха във втората кола. Вторият мъж бе настанен в нашата от самия Поаро.

– Трябва да отида с другите, приятелю. Но много внимавайте с този джентълмен. Не го познавате, нали? Eh bien, нека ви го представя – мо-сьо О'Мърфи!

О'Мърфи! Зяпнах от учудване. В този миг потеглихме. Човекът беше без белезници, но не можех да допусна, че ще се опита да избяга. Стоеше като замаян, с поглед, вперен напред. Ние с Нормън не бяхме по-малко замаяни от него.

За мое удивление продължавахме по пътя на север. Значи, не се връщаме в Лондон! Съвсем се обърках. Изведнъж, когато колата намали, познах, че сме близо до летището Хендън. Веднага разбрах идеята на Поаро. Той имаше намерение да стигне до Франция със самолет.

Това бе чудесна мисъл, но очевидно непрактична. Една телеграма би отишла далеч по-бързо. Важното бе да се печели време. Той трябва да остави славата за спасяването на министър-председателя на другите.

Щом пристигнахме, майор Нормън изскочи от колата, а друг цивилен мъж зае мястото му. Размени бързо няколко думи с Поаро и веднага изчезна.

Аз също изскочих от колата и хванах Поаро за ръката.

– Поздравявам ви, стари приятелю! Откриха ви скривалището, нали? Но трябва веднага да телеграфирате във Франция. Ще закъснете, ако сам отидете.

Поаро ме гледа с любопитство в продължение на една-две минути.

– За нещастие, приятелю, има някои неща, които не могат да се изпратят с телеграма.

В този момент майор Нормън се върна, придружен от млад офицер с униформа на въздушните войски.

– Това е капитан Лайъл, с него ще отлетите за Франция. Може да тръгнете веднага.

– Загърнете се добре, сър – обади се младият пилот. – Ако искате, мога да ви заема палто.

Поаро погледна огромния си часовник и си промърмори:

– Да, има време... достатъчно време. – После вдигна поглед и любезно се поклони на младия офицер. – Благодаря ви, мосьо, но не аз съм вашият пътник. Ето за този джентълмен тук става дума.

Докато говореше, той се отдръпна малко встрани и от тъмнината се показа силует. Това бе вторият задържан, който бе пътувал с другата кола и когато светлината падна върху лицето му, зяпнах от изненада.

Това беше министър-председателят!

– За бога, разкажете ми всичко – извиках нетърпеливо, щом трима с Поаро и Нормън потеглихме назад към Лондон. – Как са успели да го промъкнат обратно в Англия?

– Не е имало нужда да го промъкват – отговори сухо Поаро. –

Министър-председателят никога не е напушал Англия. Бил е отвлечен по пътя от Уинзър за Лондон.

– Какво?

– Всичко ще ви обясня. Министър-председателят е пътувал със секретаря си в колата. Изведнъж към лицето му бил притиснат тампон с хлороформ...

– Но кой?

– Способният лингвист, капитан Даниълз. Щом министър-председателят изпада в безсъзнание, Даниълз вдига микрофона и нарежда на О'Мърфи да завие надясно, на което нищо неподозиращият шофьор веднага се подчинява. Няколко метра по-нататък по пустия път пред тях се изпречва голяма кола, явно повредена. Шофьорът маха на О'Мърфи да спре. О'Мърфи забавя. Непознатият се приближава. Даниълз надниква през прозореца и вероятно с помощта на внезапно действаща упойка, етил хлорат например, номерът с упояването се повтаря. След няколко минути двамата безчувствени мъже са извлечени от колата и прехвърлени в другата, а двама заместници заемат местата им.

– Невъзможно!

– *Pas du tout!*⁶ Не сте ли виждали в мюзик-холовете да имитират с поразителен успех знаменитости? Нищо по-лесно от това да се представи известна личност. Да се дублира министър-председателят на Англия, е далеч по-лесно, отколкото мистър Джон Смит от Клапъм, да кажем. Що се отнася до „дубльорът“ на О'Мърфи, на него никой няма да му обърне голямо внимание до отпътуването на министър-председателя и тогава той може да офейка. От Черинг крос той отива с колата право на мястото, където се срещат неговите приятели. Влиза като О'Мърфи, а излиза като съвсем друг човек. О'Мърфи е изчезнал, оставяйки след себе си много подозрителни следи.

– Но човекът, който е играл ролята на министър-председателя, е видян от всички.

– Но не и от някой, който го познава лично или отблизо. А Даниълз го е предпазил от всякакъв контакт с хора. Още повече – лицето му е било забинтовано и всичко необичайно в поведението му би могло да се отдаде на факта, че е още в състояние на шок вследствие на опита за убийство. Мистър Макадам страда от гърло и преди сериозно изказване винаги щади колкото се може повече гласа си. Да се поддържа измамата до Франция, е било много просто. А там това би било неизпълнимо и

---

6. Ни най-малко! (Фр.) – Б. пр.

невъзможно, ето защо министър-председателят изчезва. Полицията на тази страна бърза да мине отатък Ламанш и никой не се занимава с подробностите на първото покушение. За да се поддържа илюзията, че отвлечането е станало във Франция, Даниълз е вързан и упоен по много убедителен начин.

– А човекът, който е играл ролята на министър-председателя?

– Освобождава се от маскировката. Той и мнимият шофьор могат да бъдат задържани като подозрителни, но на никой не може да мине и през ум да ги подозира като главни действащи лица в тази драма и накрая ще ги освободят по липса на доказателства.

– А истинският министър-председател?

– Заедно с О'Мърфи е откаран направо в дома на мисиз Евърард в Хемпстед, така наречената леля на Даниълз. В действителност тя е фрау Берта Ебентал и полицията я търси от известно време. Един малък ценен подарък, който им правя, да не говорим за Даниълз. О, планът му е бил хитър, но той не е взел пред вид интелигентността на Еркюл Псаро!

Смятам, че приятелят ми заслужи да му бъде простена моментната суетност.

– Кога за първи път започнахте да подозирате истината?

– Когато заработих по верния начин – отвътре! Тази история със стрелбата като че нямаше връзка с покушението, но когато научих, че в резултат на това министър-председателят е заминал с превързана глава, започнах да разбирам. А когато посетих местните болници между Уинзър и Лондон и открих, че никой, който отговаря на описанието ми, не е бил превързван същата сутрин, бях вече сигурен. Останалото бе детска игра за ум като моя!

На следната сутрин Поаро ми показа телеграма, която току-що Се получил. Липсваше адрес на подателя и подпис. Телеграмата гласеше:

„Навреме“

Същия ден вечерните вестници поместиха информация за конференцията на съюзниците. Особено внимание се обръщаше на вдъхновената реч на мистър Дейвид Макадам, направила дълбоко впечатление и изпратена с продължителни аплодисменти.

КРАЙ

© 1924 Агата Кристи
© 1979 Теодора Давидова, превод от английски

Agatha Christie
The Kidnapped Prime Minister, 1924

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация

Агата Кристи. Свидетел на обвинението. Разкази
Английска. Първо издание
Народна култура, София, 1979

Превела от английски Теодора Давидова
Редактор Красимира Тодорова
Художник Иван Газдов
Художник-редактор Ясен Васев
Тех. редактор Олга Стоянова
Коректори Людмила Стефанова Петя Калевска

Литературна група IV. Код 04 9536623311/5714-43-79
Дадена за набор 3.1.1979 г. Подписана за печат март 1979 г. Излязла от печат април
1979 г. Формат 70×100/32. Печатни коли 16,75. Издателски коли 10,85. Цена 2,20 лв.

ДИ „Народна култура“, София
ДП „Атанас Стратиев“, Хасково

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8243>]